

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobkyně: **L. N.**, bytem X, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. 063531/2013/KUSK-DOP/KRA, sp. zn. 063531/2013/KUSK/2,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto pro opožděnost její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „MěÚ Kolín“) ze dne 23. 2. 2012, č. j. OD PŘ 1644/11 2573/11-39412/11-nov, sp. zn. OD PŘ 1644/11 2573/2011 (dále jen „rozhodnutí MěÚ Kolín“), jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č.200/1990Sb., o přestupcích, ve znění do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila porušením povinností stanovených v § 4 písm. b) a c) zákona č.361/2000Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to tím, že dne 11. 5. 2011 ve 00:00 hod řídila v ulici P. v K. osobní motorové vozidlo tov. značky x, reg. zn. x, přičemž překročila rychlost nejméně o 22 km/hod v úseku, kde byla místní úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost v obci na 60 km/hod, za což jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 14. 5. 2011 přibližně v 00.00 hodin v P. ulici v K. byla zastavena hlídkou Policie České republiky, Dopravním inspektorátem Kolín (dále jen „hlídka“), která jí sdělila, že se dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu, neboť v úseku, kde byla maximální povolená rychlost omezena na 60 km/hod měla podle provedeného měření jet rychlostí 85 km/hod. Žalobkyně nesouhlasila s vyřízení věci v blokovém řízení a požádala o předání příslušnému orgánu k projednání. K dotazu hlídky, na kterou adresu jí mají být zasílány písemnosti v dalším řízení, uvedla adresu trvalého bydliště (tj. x. Studovala a pracovala v Praze, kde bydlela v nájemních bytech, místo svého skutečného pobytu často měnila, doručování na tyto adresy proto považovala za nepraktické. Na uvedené adrese se sice trvale nezdržovala, avšak zjedнала si v místě osobu, která za ní poštovní zásilky přebírala, popřípadě ji na zásilku upozornila. Pokud jí byla doručována zásilka, k níž bylo připojeno poučení o důsledcích nepřevzetí zásilky, o níž je možné předpokládat, že obsahuje závažný úřední dokument, zásilku vždy v úložní době vyzvedla. Dne 15. 6. 2011 mělo být žalobkyni zasláno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání, která byla uložena do dne 28. 6. 2011 a poté vrácena prvostupňovému správnímu orgánu. Stejným způsobem bylo postupováno v případě opakovaného oznámení ze dne 12. 10. 2011. Dne 24. 2. 2012 mělo být žalobkyni doručeno rozhodnutí o přestupku. Dne 7. 2. 2013 byla žalobkyni patrně zaslána zásilka neznámého obsahu. Žalobkyně ke všem těmto zásilkám nalezla v poštovní schránce výzvy k jejich vyzvednutí. K žádné z těchto výzev žalobkyně nedohledala v poštovní schránce poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Na všech výzvách byla poštou uvedena skutečnost, že k nim takové poučení nebylo připojeno. Na jedné z výzev bylo uvedeno, že zásilka byla zaslána městským úřadem. Proto žalobkyně zaslala dne 18. 3. 2013 městskému úřadu žádost o sdělení, jaké věci se zásilka týkala. Dne 8. 4. 2013 bylo žalobkyni doručeno sdělení k výsledkům prověření přestupkového spisu MěÚ Kolín. Přílohou byl opis rozhodnutí o přestupku. Z tohoto sdělení se žalobkyně poprvé dozvěděla, že s ní bylo zahájeno řízení o přestupku. Dne 17. 4. 2013 podala žalobkyně proti rozhodnutí o přestupku odvolání. Dne 9. 2. 2015 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí o odvolání. Předpokladem uplatnění tzv. fikce doručení podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je kumulativní splnění několika podmínek, a to doručování na adresu trvalého pobytu, zanechání poučení o následcích nevyzvednutí zásilky podle § 23 odst. 5 správního řádu a uplynutí lhůty. Ke splnění všech podmínek nedošlo, neboť nebylo zanecháno poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Městský úřad sice žalobkyni předložil fotokopie vrácené obálky, na které zjevně chybí odtržené předtištěné poučení. Kdy a kým bylo odděleno a jak s ním bylo naloženo, však není zřejmé. MěÚ Kolín v dopise ze dne 26. 3. 2013 připouští pochybnosti o zanechání poučení v poštovní schránce, když uvádí, že *poučení adresáta ohledně doručování písemnosti ve smyslu správního řádu poštovní doručovatel patrně (sic!) vložil při nepřevzetí písemnosti do poštovní schránky*. Stěžejní je záznam pošty na zanechané výzvě k vyzvednutí zásilky, že poučení nebylo k zásilce v době doručování připojeno, a tedy ani vhozeno do poštovní schránky. Skutečnost, že MěÚ Kolín pro doručení rozhodnutí zvolil výhradně doručování poštou, která zjevně poučení nevložíla do poštovní schránky, o čemž navíc učinila

záznam na výzvě k vyzvednutí zásilky, nemůže být k tíži účastníka řízení. Nedoručené zásilky byly po uplynutí lhůty vráceny zpět odesílateli a nebyly vhozeny do poštovní schránky. Žalobkyně se proto nemohla seznámit s obsahem dokumentů, ani se k nim vyjádřit. Na zanechaných výzvách nebylo vyznačeno číslo jednací a výjma jedné ani odesílatel zásilky. Žalobkyně proto nemohla získat bližší informace ani dotazem na MěÚ Kolín. Žalobkyně také poznamenala, že dosud nebylo oznámeno zahájení řízení o přestupku, ve kterém by jí bylo sděleno, z jakého přestupku je obviněna, včetně uvedení místa a času spáchání porušení zákona, jehož se měla dopustit. Rovněž dosud nebyla poučena správním orgánem o svých procesních právech. Rozhodnutí žalovaného pouze popisuje dosavadní průběh řízení, cituje některá ustanovení správního řádu, aniž osvětluje svou úvahu, nevypovídá se ani s námitkami vznesenými žalobkyní, proto má rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný neprovedl ani jeden z důkazů navržených žalobkyní, neodůvodnil ani to, proč je neprovedl. Rozhodnutí o přestupku bylo žalobkyni poprvé oznámeno dne 8. 4. 2013, a proto odvolání podané k poštovní přepravě dne 17. 4. 2013 nemůže být považováno za opožděné.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že stejnopis rozhodnutí o přestupku byl žalobkyni oznamován v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 správního řádu doručením prostřednictvím provozovatele poštovních služeb s objednanou službou „do vlastních rukou a nevhazovat do schránky“. Zásilka byla připravena k vyzvednutí, žalobkyni byla do schránky vložena výzva k vyzvednutí spolu s poučením o následcích nevyzvednutí, což bylo vyznačeno a potvrzeno podpisem poštovního doručovatele. Žalobkyni bylo rozhodnutí doručeno marným uplynutím lhůty 10 dnů dle § 24 odst. 1 správního řádu, tj. dne 8. 3. 2012, a právní moci tak nabylo dne 24. 3. 2012. K námitce, že zásilky nebyly vloženy do schránky, uvedl, že správní orgán vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně si písemností na adrese nevyzvedává. Rozhodnutí ve věci se doručuje do vlastních rukou účastníka dle § 72 odst. 1 správního řádu. V opačném případě by kdokoli s přístupem k poštovní schránce měl možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit. O vedení řízení žalobkyně věděla i ze zanechaných poučení a výzev k vyzvednutí zásilek do vlastních rukou. Žalobkyni nic nebránilo se na MěÚ Kolín dostavit a zjistit stav věci. Sama podepsala na místě kontroly, že souhlasí s postoupením projednání přestupku správnímu úřadu. Fikce doručení je spojena s marným uplynutím lhůty 10 dnů, nikoliv s vhozením písemností do schránky nebo na jiné vhodné místo. Samotné vhození nemá vliv na to, aby nastala fikce doručení. Ve správním spise je založena obálka se službou do vlastních rukou adresáta a s odtrženou částí, na které je vytištěno poučení podle správního řádu o následcích nevyzvednutí zásilky. Tato část doručenky byla vhozena žalobkyni do schránky, jak potvrzuje podpis poštovního doručovatele v levé části doručenky. Např. u č. j. OD PŘ 1644/11 2573/11-39412/11-nov (rozhodnutí), poštovní doručovatelka A.S., potvrdila zaškrtnutím položky „výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o následcích nevyzvednutí zanechána byla“ vhození poučení do schránky žalobkyně, což potvrdila i svým podpisem. Podmínky pro doručení fikcí byly splněny.

K námitce, že žalobkyně nebyla poučena o následcích nevyzvednutí zásilky, uvedl, že ve správním spise jsou založeny obálky s červeným pruhem (služba do vlastních rukou adresáta) a s odtrženou částí, na které je vytištěno poučení podle správního řádu o následcích nevyzvednutí zásilky. Tyto části doručenky byly vhozeny adresátovi do schránky, jak potvrzuje podpis poštovního doručovatele v levé části doručenky, např. u zásilky obsahující rozhodnutí. K prokázání doručení rozhodnutí navrhl žalovaný výslech svědka – poštovní doručovatelky A. S. Ve správním spise je založeno „oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 24. 5. 2011, 17:29 hod, kde žalobkyně podepsala poučení o doručování zásilek na adresu „x“ (která byla jejím trvalým bydlištěm uvedeným

v informačním systému evidence obyvatel) a výslovné poučení, že nevyzvednutí zásilky ve lhůtě 10 dnů má za následek doručení zásilky posledním dnem. Žalobkyně tedy byla poučena o následcích nepřebírání zásilek na adresu, kterou sama uvedla a stvrdila svým podpisem. Pokud žalobkyně vědomě neoznámila jinou adresu, než uvedenou v informačním systému, nepožádala o prominutí úkonu, neučinila jiný úkon, kterým by zajistila doručování a přebírání zásilek do místa svého pobytu, musí nést následky takového jednání.

K žalobní námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobkyně, uvedl, že dle § 92 správního řádu odvolací správní orgán odvolání zamítne, přičemž se musí zabývat pouze podmínkami pro naplnění tohoto důvodu a odvolací námitky již nevypořádává. Žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval splněním podmínek oznámení, doručením rozhodnutí ve věci a uplynutím zákonných lhůt. Žalobkyně v odvolání neuvedla žádné skutečnosti, kterými by fikce doručení na adresu trvalého pobytu byla vyvrácena. Žalovaný neshledal podmínky pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení a pro vydání nového rozhodnutí, a to pro marné uplynutí zákonných lhůt. Závěrem žalovaný uplatnil náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Žalobkyně v replice k tvrzení, že si nevyzvedává zásilky, uvedla, že z rozhodnutí MěÚ Kolín ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakých skutečností tak dovozují. To, že si nevyzvedla zásilku doručovanou provozovatelem poštovních služeb v úložní době, není důvodem pro konstatování, že se jí prokazatelně nedaří doručovat. Ustanovení § 19 správního řádu dává správnímu orgánu více možností doručování. Dle judikatury Ústavního soudu je správní orgán ve správním řízení povinen dostatečně zjišťovat faktický pobyt účastníka řízení a vyčerpat všechny účelné způsoby doručování. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou, že MěÚ nedoručoval žalobkyni prostřednictvím veřejné vyhlášky dle § 25 odst. 1 správního řádu, nebo ji neustanovil opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu.

K námitce nevhození doručované písemnosti do poštovní schránky dodala, že se v místě trvalého pobytu nezdržovala v pracovních dnech z důvodu studia a výkonu práce v Praze, nejméně jednou za měsíc však trávila dny pracovního volna návštěvou příbuzných, kdy se mohla s vhozenou zásilkou seznámit. V případě potřeby se do místa trvalého pobytu dostavila i mimořádně, kdy si po nalezení výzvy pošty a poučení o důsledcích nepřevzetí zásilky doručovanou zásilku vyzvedla v sobotu dopoledne. Tímto způsobem jí byly doručeny všechny písemnosti zasílané s poučením jinými orgány veřejné moci, což může doložit jejich stanovisky. K jejímu povědomí o řízení uvedla, že od policejní hlídky na místě přestupku nedostala kopii oznámení, zpochybnila, zda jí byla vůbec sdělena informace, který správní orgán řízení povede, nadto pouze jedna výzva k vyzvednutí zásilky obsahovala označení správního orgánu, který řízení vede. Jakmile se z poslední výzvy pošty dozvěděla, že zásilka byla odeslána MěÚ Kolín, aktivně jej oslovila dotazem na obsah zásilky. Po obdržení sdělení MěÚ Kolín k obsahu zásilky bez odkladu začala svá práva uplatňovat. Poučení v oznámení předložené jí policejní hlídkou na místě přestupku podepsala, neměla však možnost jej na místě prostudovat, kopie jí nebyla předložena. Poučení v oznámení neobsahuje náležitosti stanovené správním řádem a nebylo provedeno správním orgánem, který řízení vedl. Nadto dle § 23 odst. 5 správního řádu musí být poučení dáno vždy současně s oznámením o neúspěšném doručení konkrétní písemnosti. Ve spise jsou sice založeny doručky obsahující záznam poštovní doručovatelky o tom, že výzvy byly vhozeny do schránky spolu s poučením. Poučení však ve skutečnosti do schránky vložena nebyla a z výzev zanechaných ve schránce je naopak patrné, že k nim žádné poučení ani připojena nebyla. Namítla neúčelnost výsledku svědka – poštovní doručovatelky. Nelze předpokládat,

že si svědek vybaví pro něj běžnou pracovní činnost s dlouhým časovým odstupem, který již od doby doručování uplynul. Vyslovila také pochybnost o věrohodnosti výpovědi. Pokud by doručovatelka připustila nezanechání poučení ve schránce, přiznala by pochybení a vystavila by se možnému postihu ze strany zaměstnavatele. Postupoval-li MěÚ Kolín při určení způsobu doručování v rámci správního uvážení, vybočil ze základních zásad činnosti správních orgánů, principů dobré správy a ústavních principů demokratického právního státu. Vyřešení otázky, zda bylo nebo nebylo odvolání opožděné, však v tomto případě zahrnuje i otázku, zda a kdy bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí o spáchání přestupku, případně zda a kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku. Těmito otázkami se žalovaný vůbec nezabýval. Závěrem navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost uhradit jí náklady řízení ve výši soudního poplatku a dále náklady ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobkyně byla dne 14. 5. 2011 v 17:29 hodin zastavena hlídkou dopravního inspektorátu Kolín při řízení vozidla v ulici P. směrem do centra K., kde je povolena rychlost 60 km/hod, když jí byla po odečtení tolerance naměřena rychlost 82 km/hod. Žalobkyně na listinu „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ uvedla, že se k přestupku odmítá vyjadřovat. K předtištěnému textu vzetí na vědomí poučení dle správního řádu o fikci doručení 10. dnem na adrese jejího trvalého pobytu (x) připojila svůj podpis.

Oznámení MěÚ Kolín ze dne 14. 6. 2011 o zahájení přestupkového řízení bylo zasláno na adresu trvalého pobytu žalobkyně. Zásilka (obálka s červeným pruhem) byla MěÚ Kolín vrácena s tím, že nebyla vyzvednuta v úložní době. Na doručence je uvedeno, že adresát nebyl dne 16. 6. 2011 zastižen, a zaškrtnuto, že výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána. Doručenka je opatřena podpisem poštovní doručovatelky. Prává část doručenky je odtržena. Stejný postup s identickým výsledkem nastal i při doručování oznámení MěÚ Kolín ze dne 11. 10. 2011 o opakovaném oznámení zahájení přestupkového řízení.

Dne 3. 11. 2011 se konalo ústní jednání, ke kterému se žalobkyně nedostavila, ani se z něj neomluvila.

Rozhodnutím MěÚ Kolín byla žalobkyně shledána vinnou přestupkem dle § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 3000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč. Výše uvedený postup s identickým výsledkem nastal i v případě doručování tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně písemností doručenou MěÚ Kolín dne 20. 3. 2013 sdělila, že v minulém roce obdržela na adresu x několik poštovních zásilek pravděpodobně z tohoto úřadu. Na této adrese nemá trvalé bydliště, několik let se tam již nezdržuje. Zásilky nebyly vhozeny po uplynutí úložní doby do schránky. Ani k jedné zásilce nebylo připojeno poučení adresáta o účincích doručení, proto je považuje za nedoručené. Pro případ, že se zásilky vztahovaly ke správnímu, přestupkovému či jinému obdobnému řízení, namítla nedoručení oznámení o zahájení řízení, sdělení obvinění, výzvy k podání vysvětlení a jiné obdobné výzvy. Vzhledem k tomu, že si není vědoma spáchání žádného přestupku či správního deliktu, vznesla nesouhlas s uvedeným skutkem a zároveň namítla promlčení skutku. Uvedla také, že podání ještě doplní. Požádala, aby jí byly písemnosti zasílány na adresu jejího současného trvalého pobytu x. K písemnosti připojila kopii výzvy k vyzvednutí zásilky určené do vlastních rukou výhradně jen adresáta zanechanou jí dne 16. 6. 2011, kopii výzvy

k vyzvednutí zásilky zanechanou jí dne 13. 10. 2011 a kde jako odesílatel je uvedeno „Město Kolín“, kopii opakované výzvy k vyzvednutí zásilky zanechanou jí dne 15. 10. 2011 a kde jako odesílatel je uvedeno „Město Kolín“, kopii výzvy k vyzvednutí zásilky zanechanou jí dne 7. 2. 2013, kopii opakované výzvy k vyzvednutí zásilky, která jí byla připravena k vyzvednutí dne 27. 2. 2012 a kde jako odesílatel je uvedeno „Město Kolín“.

MěÚ písemností ze dne 26. 3. 2013 sdělil žalobkyni, co bylo obsahem zásilek a skutečnost, že pravé části doručenek jsou oddělené, poštovní doručovatel je tedy patrně vložil do poštovní schránky.

Žalobkyně podala dne 19. 4. 2013 proti rozhodnutí MěÚ Kolín odvolání, ve kterém argumentovala tím, že k jí doručovaným zásilkám nebylo zanecháno poučení. Za datum doručení rozhodnutí MěÚ považuje 2. 4. 2013, kdy jí bylo doručeno jako příloha písemnosti MěÚ ze dne 26. 3. 2013. Namítla také, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí 1 roku od skutku. Dále uvedla, že jí nebyl předložen doklad o výsledku měření rychlosti, MěÚ neprokázal, že vozidlo řídila, ve vozidle se nacházelo několik osob, přes její výzvu jí nebyla hlídkou policie předložena autorizace – ověřovací list měřicího zařízení. Nesouhlas se spácháním činu uvedla již v záznamu sepsaném hlídkou a MěÚ měl na tento její postoj brát zřetel a s jejími námitkami se vypořádat. Namítla, že ve správním řízení se jí prokazatelně nedařilo doručovat, a proto jí měl MěÚ ustanovit opatrovníka.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání jako opožděné, neboť zjistil, že rozhodnutí MěÚ bylo žalobkyni doručeno ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu dne 8. 3. 2012, právní moci pak nabylo dne 24. 3. 2012. Podmínky stanovené v § 23 odst. 4 a 5 správního řádu byly dle spisového materiálu splněny.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno fikcí ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu již na nové adrese trvalého pobytu dne 9. 2. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 8. 4. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobkyně ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem oba souhlasí. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl výslech svědka; žalobkyně považuje provedení tohoto důkazu za nadbytečné. Soud (jak rozvedeno níže) neshledal důvod svědka vyslýchat, proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro posouzení věci jsou relevantní následující ustanovení správního řádu:

Podle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu platí, že adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle ustanovení § 23 odst. 5 správního řádu zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Žalobkyně poukazuje na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, proto se musel soud nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námítce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného soud nepřisvědčuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z doručanky na zásilce obsahující rozhodnutí MěÚ Kolín je patrné, že výzva spolu s poučením zanechána byla, pravá část doručanky je odtržena, a proto považuje toto rozhodnutí za doručené žalobkyni dne 8. 3. 2012, a tudíž její odvolání ze dne 17. 4. 2013 za opožděné. Rozhodnutí žalovaného je tak podle soudu srozumitelné a dostatečně odůvodněné.

Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto pro opožděnost. Soud proto musel zodpovědět mezi účastníky spornou otázku, kdy došlo k doručení prvostupňového rozhodnutí MěÚ Kolín žalobkyni.

Žalobkyně tvrdí, že jí nebyla (na rozdíl od výzev) zanechána poučení o následcích nevyzvednutí zásilky, a proto nedošlo ani k fikci doručení rozhodnutí MěÚ Kolín. K tomu soud uvádí, že doručenka, není-li dokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 – 61). Důkazní břemeno je na tom, kdo jí chce zpochybnit. Negativní skutečnost (nezanechání poučení) může být fakticky prokázána pouze prokázáním komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 2631/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010 - 80). Žalobkyně předložila v podání k MěÚ Kolín (a v žalobě se na něj odkazuje) kopii opakované výzvy k vyzvednutí poštovní zásilky, která byla připravena k vyzvednutí dne 27. 2. 2012, tj. zásilky obsahující rozhodnutí MěÚ Kolín. První výzvu k vyzvednutí této zásilky vůbec nepředložila. Je logické, že poučení z pravé části doručanky pošta přikládá k první výzvě k vyzvednutí zásilky, k opakované výzvě není již co přikládat. Soudu není tedy patrné, z čeho žalobkyně dovozuje, že na výzvě k vyzvednutí této zásilky obsahující rozhodnutí chybí poučení. Ve správním spise je založena doručenka k zásilce obsahující rozhodnutí MěÚ Kolín, ze které je odtržena pravá část obsahující poučení, na levé části je podpis doručovatelky a je zaškrtnuto, že výzva spolu s poučením byla zanechána. Žalobkyně tedy dostatečně nezpochybnila pravdivost doručanky k rozhodnutí MěÚ Kolín. Soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvod provádět dokazování výsledkem poštovní doručovatelky.

S názorem žalobkyně, že fikce doručení nastane mj. za podmínky, že zásilka je po uplynutí úložní doby vhozena do schránky, soud nesouhlasí, neboť taková podmínka z § 23 a § 24 správního řádu neplyne. Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti (srov. shodně judikaturu Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek

ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 As 158/2014 – 25, či ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 As 58/2013 – 46, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2013, č. j. 1 A 21/2011 - 50). Soud je tak toho názoru, že rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí a MěÚ Kolín právní moc svého rozhodnutí správně vyznačil na základě podkladů ve spise, a to v souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, a ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 As75/2012 – 39), a žalovaný oprávněně považoval odvolání žalobkyně za opožděné, a proto se již dalšími odvolacími námitkami blíže nezabýval.

Soud ještě dodává, že je třeba rozlišit, kdy správní orgán vůbec nejedná s účastníkem řízení (tzv. opomenutý účastník řízení), a kdy rozhodnutí doručí na nesprávnou adresu a přesto je považuje za řádně doručené, popř. pochybením pošty je tvrzeno, že byla zanechána výzva s poučením, ale následně je prokázáno, že ani výzva ani poučení ve skutečnosti doručeny adresátovi nebyly.

Žalobkyni bylo vše zasíláno na adresu jejího tehdejšího trvalého pobytu. Sama potvrzuje zanechání výzev, avšak v rozporu s tím, co vyplývá ze správního spisu, popírá zanechání poučení. Věděla-li žalobkyně na základě výzev o uložení zásilek, mohla si je i vyzvednout. Žádný vážný důvod jí v tom nebránil. Za takový nelze označit pracovní a studijní záležitosti v Praze zvláště za situace, kdy si (jak sama uvedla) zřídila v místě trvalého pobytu osobu pro vyřizování agendy doručování písemností a jiné zásilky si např. v sobotu na poště vyzvedávala sama. Fikce doručení předpokládá, že si adresát písemnost v úložní době mohl vyzvednout, avšak zaviněně tak neučinil. Pokud si tedy adresát písemnost úmyslně nebo z nedbalosti nevyzvedl v úložní době, ač tak učinit mohl, nemůže se následně dovolávat této své nečinnosti, jsou-li z doručení písemnosti vyvozovány právní následky předpokládané právním řádem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010 – 80). Žalobkyně tak musí přijmout následky svého rozhodnutí nevyzvednout si zásilky, včetně zásilky obsahující rozhodnutí MěÚ Kolín.

Dále soud konstatuje, že na výzvě k opakovanému oznámení zahájení řízení, opakované výzvě k opakovanému oznámení o zahájení řízení a opakované výzvě k rozhodnutí MěÚ Kolín je uvedeno, že odesílatel zásilky je „Město Kolín“. Odesílatel tedy není znám pouze u jedné z výzev. V souladu se zásadou *vigilantibus iura* se tak žalobkyně mohla již dříve (v roce 2011) dotazovat, co jí město Kolín, resp. MěÚ Kolín, doručoval [zvláště když z „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, které podepsala dne 14. 5. 2011, věděla, že „*věc nebyla vyřešena na místě, ale bude postoupena místně příslušnému MěÚ*“], nikoli až dne 18. 3. 2013, tedy po více než jednom roce po doručení rozhodnutí MěÚ Kolín. Nadto je s podivem, že žalobkyně v písemnosti ze dne 18. 3. 2013 vyjádřila nesouhlas se spácháním skutku a namítla promlčení přestupku, ač nevěděla, co jí MěÚ Kolín doručoval. K tvrzení, že nevěděla, který správní orgán povede přestupkové řízení, soud poznamenává, že je obecně známá místní příslušnost správních orgánů v tomto typu správního řízení. Skutek se stal ve městě Kolín. Žalobkyně sama kvalifikovaně napsala žalobu, z repliky lze dovodit, že studovala Policejní akademii České republiky v Praze a Karlovu univerzitu, mohlo jí tedy být samo o osobě (a to případně i bez poučení policejní hlídky) zřejmé, že přestupkové řízení povede MěÚ Kolín.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch.

Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle žalovaným zmíněného nálezu Ústavního soudu *[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.*

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. prosince 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 12. 2016 (§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).